

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DARURILE OMULUI SE ÎNMULȚESC PRIN BINECUVÂNTAREA LUI DUMNEZEU

DUMINICA A 8-A DUPĂ RUSALII

(Înmulțirea pâinilor)

SF. MIRONOSIȚĂ
ȘI ÎNTOCMAI CU APOȘTOLII
MARIA MAGDALENA;
SF. CUV. MC. MARCELA

Minunea s-a petrecut într-un loc pustiu. Mântuitorul predica mulțimilor care Îl urmau și se hrăneau sufletește din cuvântul Său, uitând de mănăcarea cea trupească și de faptul că soarele cobora ușor spre asfințit. Văzând mulțimea de oameni, ucenicii s-au îngrijorat socotind că e imposibil să găsească hrană pentru toți, mai ales că nu luaseră cu ei nici o provizie de alimente. Se apropia seara, locul era pustiu și de aceea au îndrăznit să-L roage pe Mântuitorul să slobozească mulțimile pentru a merge în cetățile învecinate să-și caute hrană.

Surprinzător, Mântuitorul le spune un cuvânt cu adânc înțeles: „Dați-le voi să mănânce”. Ucenicii mirați, cercetând prin mulțime, au aflat la cineva cinci pâini și doi pești. Ce însemnau acestea la mii de oameni? Și totuși, luând aceste puține alimente - daruri ale oamenilor - Mântuitorul cu iubire și putere dumnezeiască, privind la cer, le-a binecuvântat și „frângând le-a dat ucenicilor, iar ucenicii mulțimilor” și în chip minunat au mâncat toți și s-au săturat, ne spune cuvântul evanghelic. Mai mult, s-au strâns și 12 coșuri de firimituri încât nimic din pâinea și peștele înmulțite de Mântuitorul să nu se piardă, ci totul să fie strâns cu multă chibzuință. Toți au mâncat și toți s-au săturat, fiind ca la cinci mii de bărbați în afară de femei și copii.

Vedem cum darurile aduse de oameni, cu binecuvântarea lui Dumnezeu se înmulțesc și aduc bucurie celor din jur. Deși Mântuitorul face distincție între hrana sufletească și hrănirea trupească, totuși El nu exclude pe ultima, ci ca un Părinte iubitor dă întâietate hranei pentru suflet - căci a săturat mulțimile prin Cuvântul Său

Multe învățături folositoare pentru viața noastră cuprinde Sfânta Evanghelie din Duminica aceasta prin pericopa de la Matei cap.14, 14-22, în care ni se relatează minunea săvârșită de Mântuitorul Hristos când a înmulțit cele cinci pâini și doi pești și a săturat cu acestea mulțime de oameni care Îl urmau și ascultau învățătura Sa.

Minunea înmulțirii pâinilor prefigurează Taina Sfintei Euharistii prin care ne hrănim cu Înșuși Trupul și Sângele lui Hristos spre dobândirea vieții celei veșnice. Cu adevărat Mântuitorul Hristos este Pâinea Vieții care s-a coborât din cer, iar cine mănâncă din Pâinea Aceasta va trăi în veac.

- dar nu uită că omul este și trup și viețuiește aici pe pământ, fiindu-i necesară și hrana trupească prin care își susține viața. De aceea a purtat de grijă și nu a slobozit pe oameni flămânzi, ci i-a săturat în chip minunat cu pâine binecuvântată.

Imaginea acesta a minunii o întâlnim în viața liturgică a Bisericii, în rugăciunea de la Litie și de la binecuvântarea prinoaselor, când ne rugăm la Dumnezeu să binecuvânteze „Pâinile acestea, grâul, vinul și untdelemnul” și să le înmulțească „în Sfânt locașul acesta și în toată lumea...”. De asemenea, ne amintim de darurile de pâine și vin aduse de credincioși la altar și care în timpul Sfintei Liturghii prin puterea Sfântului Duh se prefac în Trupul și Sângele lui Hristos, din care apoi ne împărtășim spre iertarea păcatelor și dobândirea vieții celei veșnice. Înșuși Domnul, la Cina cea de Taină, când a instituit Sfânta Euharistie

a luat Pâinea cu preacuratele Sale mâini și mulțumind Tatălui, binecuvântând, sfințind și frângând a dat Sfinților Săi Ucenici și Apostoli zicând: „Acesta este Trupul Meu...”. Deci Hristos este cu adevărat Pâinea Vieții, iar Această Pâine este Trupul Său cel dat și frânt pentru viața lumii.

Mai învățăm din minunea înmulțirii pâinilor că trebuie să fim aproape de cei flămânzi, de cei ce nu-și pot câștiga „pâinea cea de toate zilele”, fiind bolnavi, bătrâni sau săraci, să-i ajutăm din puținul nostru, ușurându-le lipsurile și aducându-le bucurie în suflet. Astfel, o masă pentru cei săraci la cantina socială a Bisericii prelungește și împlinește Liturghia Euharistică în filantropie socială, aducând în fața noastră tabloul atât de grăitor și plin de culoare al minunii săvârșite azi de Mântuitorul Hristos, Dătătorul tuturor darurilor. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

Model de pocăință, de curaj și de credință

SFÂNTA MARIA MAGDALENA

La 22 iulie o pomenim pe Sfânta Mironosiță, cea întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena.

Aceasta era din seminția lui Neftalim, din Magdala Galileei, un sat de pescari de pe țărmul vestic al Lacului Ghenizaret, între orașele Capernaum și Tiberiada. Evanghelistul Luca ne semnaleză faptul că Iisus Hristos a izbăvit-o de șapte demoni, moment în care ea s-a alăturat celor ce-L urmau pe Mântuitorul Iisus în propovăduirea Evangheliei.

Și-a împărțit averea săracilor și s-a alăturat ucenicilor Mântuitorului, însoțindu-L în cetățile din Iudeea și Galileea și ascultând cuvintele despre împărăția lui Dumnezeu.

Maria Magdalena este în fruntea celorlalte femei mironosițe datorită râvnei cu care L-a urmat pe Iisus Domnul, alături de Maica Sa. Maria Magdalena și-a arătat dragostea și devotamentul când Fiul lui Dumnezeu suferea pe Golgota. Cu bărbăție a rămas lângă Fecioara Maria, chiar și când Apostolii L-au abandonat. La picioarele

Crucii, la punerea la mormânt, dar și în ziua Învierii Maria Magdalena a venit să îmbălsămeze trupul Mântuitorului. Ea s-a învrednicit să-L vadă prima înviat și tot ea le-a vestit Apostolilor că „Hristos a înviat!”

De la Învierea Domnului și până la Înălțare a rămas la Ierusalim lângă Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Alături de Maica Domnului și de Sfinții Săi Apostoli

va fi participat la minunea Înălțării Domnului pe Muntele Măslinilor, dar și în casa cu foisor, în ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt cel făgăduit S-a pogorât în chip de limbi de foc peste cei prezenți. Tradiția confirmă că Maria Magdalena și-a continuat misiunea apostolească de propovăduire a învățaturii creștine în Biserica primară, făcând călătorii misionare în Egipt, Fenicia, Siria, Galia și chiar la Roma.

Sfârșitul vieții Mironosiței Maria Magdalena o găsește pe aceasta în Efes, unde și-a continuat activitatea apostolească până în cel din urmă ceas. La trecerea la Domnul a fost îngropată la intrarea în peștera în care au adormit și cei șapte tineri martirizați în Efes, pomeniți de Biserică la 4 august.

Racla cu mâna stângă a Sfintei Maria Magdalena se află la Mănăstirea „Simonos Petra” din Sfântul Munte Athos. În țară, Mănăstirea Pantocrator din Drăgănești Vlașca adăpostește o părticică din moaștele sale. La fel și biserica Sfântul Antonie cel Mare și Sfântul Ioan Casian din Capitală. ❖

Sfântul Cuvios Ioanichie cel Nou de la Muscel

Acest Cuvios bineplăcut lui Dumnezeu s-a născut din părinți evlavioși, trăitor în ținutul Muscelului.

Din fragedă tinerețe, ascultând chemarea lui Hristos, s-a despărțit de toate plăcerile și ispitele lumii și s-a retras în Mănăstirea Cetățuia, Negru-Vodă, de pe valea Dâmboviței.

Acunoscut mulți sihaștrii care locuiau în vremea aceea în jurul mănăstirii. Datorită numărului mare de pustnici, ținutul muscelan a fost numit, mai târziu, Valea Chiliilor. Minunatul Ioanichie, după ce a deprins modul de viață al călugărilor iscușiți, luând binecuvântare, s-a retras într-una din peșterile Muntelui Negru-Vodă, unde s-a nevoit aproape 50 de ani. A fost un sfânt al Voievodului Mihai Viteazul, care după bătălia de la Călugăreni a poposit 3 luni în Cetățuia lui Negru Vodă. Era căutat pentru povață și de Voievodul Matei Basarab.

Suferințele sale, lucrarea sa isihastă, lipsurile sau stările de har pe care le-a trăit Cuviosul, numai Dumnezeu le știe. O dată pe săptămână un ucenic al Cuviosului venea să-i aducă pâine și apă. De asemenea, starețul mănăstirii, duminica, după Sfânta Liturghie, îi aducea Sfintele Taine. Cunosându-și dinainte sfârșitul, minunatul părinte Ioanichie și-a săpat singur mormântul în peștera sa, încrustându-și în dreptul capului anul trecerii la cele veșnice - 1638. Așezându-se în mormânt, în ziua de 26 iulie, a adormit întru Domnul. Firea

necuvântătoare i-a slujit, căci un păianjen i-a țesut deasupra trupului o pânză, ca un epitaf. Așa au rămas osemintele Sfântului până în anul 1944.

În Postul Mare al anului 1944, Starețul Pimen al Mănăstirii Cetățuia hotărăște să petreacă cele 40 de zile ale Postului într-una din peșterile Muntelui Cetățuia, asemenea marilor nevoitori de odinioară. Părintele Pimen pătrunde într-o peșteră cu bună mireasmă, în care află moaștele Sfântului Schimonah Ioanichie, neatinsse de stricăciune, plăcute la vedere și frumos mirositoare. Pe un perete, găsește scris numele și anul adormirii sale: „Ioanichie Schimonah

1638.” Moaștele sunt mutate în biserica mănăstirii, fiind de altfel singurele moaște întregi ale unui sfânt cuvios român din secolul al XVII-lea păstrate până în zilele noastre.

În timpul regimului comunist moaștele sfântului au fost îngropate în cimitirul mănăstirii. În anul 1997, la mutarea cimitirului într-o latură a curții, actuala obște monahală a găsit osemintele în aceeași stare plăcut mirositoare. Sfintele Moaște au fost spălate și unse cu mir, după care au fost puse într-o raclă, așteptându-se în continuare hotărârea Sfântului Sinod.

Construindu-se pridvorul cel nou al bisericii, și primindu-se binecuvântarea de a-l picta pe Cuvios pe peretele exterior, nu-i știau chipul sfântului. Dar într-o noapte, unul dintre frații l-a visat pe Sfântul Ioanichie, și astfel sfântul a fost zugrăvit în frescă după arătarea minunată din visul monahului.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât în anul 2009: „De acum înainte și în veci, Sfântul Cuvios Ioanichie, Schimonahul din Sihăstria Valea Chiliilor, cu zi de prăznuire pe 26 iulie, să fie numărat între sfinții Bisericii și să fie pomenit și cinstit cu cântări de laudă în ziua lui de prăznuire. Poruncim de asemenea, în Duhul Sfânt, ca viața, slujba și icoana lui să fie primite cu evlavie de preoții, monahii și credincioșii Bisericii noastre.”

Acest sfânt a devenit pentru credincioși, tămăduitor de boli, făcător de minuni, ocrotitor al familiilor și mijlocitor al celor care nu pot avea prunci. ❖

SFÂNTUL MARE MUCENIC ȘI TĂMĂDUITOR PANTELIMON

Sfântul Mucenic Panteleimon, unul dintre cei mai cunoscuți și venerați sfinți, a trăit și pătimit în timpul împăratului Dioclețian, prigonitorul creștinilor. Prăznuit în Biserica ortodoxă în data de 27 iulie, este numit „doctor fără de arginți”, pentru că nu pretindea plată pentru binefacerile săvârșite. Este considerat ocrotitorul medicilor și vindecătorul celor bolnavi, fiind un model de medic următor lui Hristos.

S-a născut în Nicomidia, Asia Mică, primind la naștere numele de Pantoleon, adică „cel puternic în toate ca un leu”. După ce a primit învățătura creștină și botezul de la Sf. Mucenic Ermolae, pomenit în calendar la 26 iulie, i s-a schimbat numele în Panteleimon, adică „cel cu totul milostiv”.

Tatăl său, Eustorgius, era păgân, dar mama sa, Sfânta Euvula - pomenită în calendar la 30 martie - era creștină. Sf. Panteleimon a reușit să-l aducă la credința creștină și pe tatăl său, iar după moartea acestuia și-a împărțit toată averea săracilor.

Copilul Pantoleon a fost încredințat spre învățătura lui Eufrosin, medic renumit, care în timp scurt îl învăță atât

de multe, încât împăratul Maximian văzând iscusința și înțelepciunea tânărului, dorește să-l ia la palat ca medic personal. Dar, după ce preotul Ermolae i-a deschis ochii asupra credinței celei adevărate și l-a botezat, Sf. Panteleimon a vindecat un orb din naștere în numele lui Iisus Hristos. Auzind Maximian, îl chemă în fața sa pe cel vindecat, vrând să afle cum l-a tămăduit doctorul. La fel ca orbul din naștere din Evanghelie, omul răspunse simplu că a fost vindecat prin chemarea Numele lui Hristos și că, o dată cu vederea, cunoscuse și adevărata credință, cea creștină.

Deși împăratul Maximian îi porunci Sfântului Panteleimon să se lepede de Hristos, sfântul a refuzat închinarea la idoli și a mărturisit cu tărie credința creștină. Nu l-au înspăimântat nici bătăile cumplite, nici focul, nici alte chinuri la care a fost supus din porunca împăratului, ci în toate a rămas nevătămat, stărnind uimirea și mânia lui Maximian. Căci văzând împăratul puterea credinței lui și refuzul de a se închina zeilor, a poruncit să fie decapitat. Când ostașii i-au tăiat capul nu a curs sânge, ci lapte, iar măslinul uscat de care fusese legat a înverzit pe

dată și a dat fructe din belșug. Aflând despre această minune, împăratul a poruncit ca trupul sfântului și acel măslin să fie arse. Împlinind porunca, soldații au plecat, în urma lor credincioșii scoțând din cenușă trupul neatins de foc al Sf. Panteleimon și îngropându-l cu mare cinste pe pământul unui anume Arnantios Scolasticul.

Îndată după martiriu, moaștele Sfântului Panteleimon au început să săvârșească minuni și să aducă vindecarea lui Hristos, Doctorul sufletelor și trupurilor, tuturor aceluia care cu evlavie se apropie de ele.

O parte din cinstitul cap al sfântului se află la Mănăstirea Sfântul Panteleimon din Muntele Athos, o altă parte la Mănăstirea Sfântul Pavel, tot din Sfântul Munte, iar o a treia parte se află la Mănăstirea Panachrantos de pe insula Andros, Grecia. Părți din moaștele Sfântului Panteleimon se mai găsesc la Mănăstirile Vatoped și Filotheu, precum și la Schitul Sfântul Panteleimon al Mănăstirii Kutlumuș. În Mănăstirea Sfântul Panteleimon se află și icoana făcătoare de minuni a Sfântului Panteleimon, având și o mică părticică din moaștele sfântului. ❖

Făcând binele ne adunăm comoară în Cer, iar milosteniile noastre ajung până la Dumnezeu

Ne pregătim pentru o nouă vizită la copii de la Centrul Sf. Margareta. De aceea, cei care vor să ne ajute sau să ne însoțească în această vizită, sunt rugați să se adreseze la pangarul bisericii sau la coordonatoarea Sectorului Social, Dna Oana Rusu (tel. 0721 258 471). (n.r.)

„Este cunoscută în parohia noastră grija pe care au arătat-o enoriașii față de cei 30 de copii de la Centrul Sf. Margareta, dar care sunt sub oblăduirea noastră.

Ei sunt ai nimănu. Nu au cui spune mamă sau tată. Dar sunt copiii. Poartă în sine chipul nemuritor al lui Dumnezeu, sunt fără de păcat și fără vicleșug. Botezați, deci au dreptul la veșnicie, cu Dumnezeu și cu sfinții. Dar într-o lume schilodită moral ca aceasta în care trăim, ei nu mai sunt văzuți și nici nu sunt luați

în seamă. Plânsul lor numai impresionează pe nimeni, iar dorințele lor minore rămân neluate în seamă. Ei însă își cer dreptul la viață și noi suntem cei care de fiecare dată trebuie să le auzim plânsul și să le ștergem o lacrimă. Sunt ai noștri, din neamul nostru pe care adeseori îl socotim bun, și de aceea trebuie să ne întoarcem privirea spre ei, spre micuții noștri abandonati, bolnavi și care nici măcar nu au puterea să-și strige durerea.

Ne dorim ca ei să aibă ce pune pe masă și să-și achite datoriile. Trebuie să facem binele, să ne adunăm comoară în Cer și să nu uităm că milosteniile noastre ajung până la tronul lui Dumnezeu și ni se vor ierta păcatele cele multe și grele, pe care nu îndrăznesc să le mai pomenesc.” ❖

Părintele Dinu

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 22 - 29 IULIE 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 22 iulie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 8-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 25 iulie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 27 iulie	07 ³⁰ -09 ³⁰ De la 22 ³⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere de toată noaptea
Sâmbătă 28 iulie	18 ³⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 29 iulie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 9-a după Rusalii (Umblarea pe mare - Potolirea furtunii) - Utrenia, Sfânta Liturghie

PRIVEGHERE DE TOATĂ NOAPTEA

Vineri 27 iulie, de ziua Sf. Mare Mc. și Tămăduitor Panteleimon, la Biserica Șerban Vodă va avea loc de la 22.30 o slujbă de priveghere de toată noaptea. Asemenea primilor creștini ce se adunau în jurul Apostolilor și se rugau întreaga noapte, împărtășindu-se în zori, și noi putem în comuniune să petrecem măcar o noapte în rugăciune adâncă și curată. Să ne liniștim sufletele, să cerem ajutor și luminare.

CUVIOASA DIACONIȚĂ OLIMPIADA

Încă de la începutul propovăduirii învățaturii Sale, Mântuitorul și ucenicii Săi au fost însoțiți de femei, care i-au ajutat, dar i-au și susținut material și financiar.

Des menționate în Evanghelie sunt femeile mironosițe, alături de Maica Domnului, care, cu mult curaj, devotament și iubire, nu l-au părăsit pe Hristos Domnul nici în momentele cele mai grele. Chiar și mai târziu, după Cincizecime, deși creștinii sunt prigoșiți, femeile sunt prezente peste tot unde Biserica se află.

Le vedem primind în casele lor pe Apostoli sau ucenicii lor, ajutând cu bani Biserica, miuind pe săraci. Iar rolul lor este foarte important în slujirea liturgică, astfel că apare instituția diaconițelor, ca ordin inferior al clerului. Aveau sarcina de a catehiza femeile înainte de Botez, de a participa la botezul lor și a ajuta la Mirungere, de a avea grijă de văduve și femeile sărmame, de a se implica în toate activitățile filantropice ale Bisericii. Instituția diaconițelor a durat până în secolul al IX-lea, când aceasta dispăre. Trei diaconițe sunt pomenite în calendarul ortodox: Mucenița Tatiana (12 ianuarie), Sfânta Febe (3 septembrie) și Cuvioasa Olimpiada (25 iulie).

Viața Diaconiței Olimpiada

Cuvioasa Olimpiada s-ar fi născut între anii 361 și 368, în Constantinopol, într-o familie de neam bun și cu multe averi. Tatăl său, senatorul Seleucos și mama sa Olimpiada pleacă repede la Domnul, iar orfana găsește adăpost și îngrijire în casa rudei sale Procopie, guvernator al Constantinopol. Înțeleaptă și virtuoasă, primește o educație aleasă, și cunoaște oameni sfinți ai Bisericii precum Sf. Grigorie Teologul sau Grigorie de Nyssa, dar și pe mulți alții. La o vârstă destul de fragedă este măritată cu Nebridios, prefectul Constantinopolului, care moare însă la puțin timp după nuntă. Rămasă văduvă, împăratul Teodosie intenționează să o mărite cu o rudenie a sa, Elpidios, luând în considerare marile averi pe care le moștenise Olimpiada. Dar aceasta vrea să-și închine viața lui

Dumnezeu și slujirii Bisericii Sale. I se iau averile și este pusă sub strictă supraveghere. O scrisoare a Olimpiadei către împărat îl convinge pe acesta de buna credință și de năzuințele ei și astfel este lăsată liberă și i se întorc averile. Pe care ea le va folosi în activitățile filantropice din Biserică, pentru săraci, bolnavi, ctitorire de mănăstiri pentru maici și multe altele.

Cuvioasa Olimpiada și Sfântul Ioan Gură de Aur

Ea va intra în rândul diaconițelor, iar când pe scaunul patriarhal al Constantinopolului va ajunge Sf. Ioan Gură de Aur, diaconița Olimpiada va fi printre cei care îl sprijină cu toate puterile sale în reformele și misiunea sa. Dar tocmai aceste reforme și moralitatea ireproșabilă pe care o cere de la toți creștinii, indiferent de locul în care s-ar afla în ierarhia statală sau bisericească, îi aduc Sf. Ioan Gură de Aur mulți dușmani, mai ales la curtea imperială. Aceștia complotază pentru răsturnarea din scaunul arhieresc și exilarea sa. Pe 20 iunie 404 Sfântul pleacă în exil, plâns de toți cei care i-au fost aproape și de mulți credincioși. Lasă nu puțini prieteni în urma sa, pe care îi va întări trimițându-le scrisori din surghiun. Se păstrează 236 de scrisori din toată corespondența de o viață, cele mai multe scrise în perioada exilului său, între 20 iunie 404 și 14 septembrie 407, când trece la cele veșnice la Comana, în Pont.

Dintre scrisorile din exil, un loc deosebit îl au epistolele, în număr de 17,

pe care le-a adresat credincioasei diaconițe Olimpiada. Într-una din ele îi scrie: „Nu-ți pierde, dar, Olimpiado, nădejdea! Numai un singur lucru este înfricoșător, Olimpiado, numai de o singură tulburare trebuie să ne temem: de păcat! Și n-am să încetez să-ți spun mereu acest cuvânt. Basme sunt toate celelalte, chiar de mi-ai vorbi de dușmănie, de ură, de viclenie, de calomnie, de ocară, de grăire de rău, de confiscare de averi, de surghiun, de ascuțitul săbiei, de un ocean de rele, de războiul întregii lumi! Oricum ar fi acestea, sunt vremelnice și pieritoare; se petrec într-un trup muritor și nu vatămă deloc sufletul care priveghează. De aceea și fericitul Pavel, vrând să arate că sunt o nimica și cele bune și cele rele din viața aceasta, a arătat totul printr-un cuvânt, spunând: „Cele ce se văd sunt trecătoare” (II Corinteni 4, 18).”

Un incendiu izbucnit la catedrala Sfânta Sofia, cuprinzând și o parte a palatului imperial, este pus de autorități pe seama susținătorilor Sf. Ioan Hrisostomul, care vor fi pedepsiți aspru. Cuvioasa Olimpiada a fost și ea supusă anchetelor, condamnată la plata unei sume mari de bani și în final exilată în Nicomidia.

Ultimii ani de viață ai Cuvioasei și minunile sale

Aici, la nici un an după moartea iubitelui său Părinte duhovnicesc, Sf. Ioan Gură de Aur, este chemată și ea la Cer, la 25 iulie 408. Când încă trupul ei nu fusese pus în mormânt, îi apare în vis episcopului Nicomidiei și îi cere s-o pună într-o raclă de lemn, să arunce racla în mare, iar pe ce mal va ajunge aceasta, locuitorii să o îngroape acolo. Racla se pare că a ajuns la Briktoi, aproape de Constantinopol. Creștinii au cunoscut că acestea sunt de la Dumnezeu, au luat moaștele și le-au așezat în biserica închinată Sf. Apostol Toma, unde au început să facă multe minuni și vindecări. În timpul unei invazii a perșilor (între 616 și 620), biserica a fost arsă, dar moaștele s-au aflat întregi. Perșii le-au aruncat în mare, iar apele s-au înroșit de sânge. Creștinii iară au cules din mare sfintele moaște. Auzind de minune, Patriarhul Serghie (610-638) a luat moaștele și le-a mutat la Constantinopol, depunându-le cu evlavie în mănăstirea de maici ctitorită de Sfânta Olimpiada. Pentru viața ei sfântă, a fost canonizată de Biserică în anul 440. ❖